

Кали само искаше да има приятели.

Самотен обяд

От Стейси Лин Керъл
(По истинска история)

„С гласец и кротък, и тих Духът шепне ни“
(Сборник детски песни, с. 56).

Кали влезе в столовата и се огледа. Всички други деца отиваха при своите приятели и се събираха по масите. Чуваха се развълнувани гласове и щастлив смях. Беше само вторият учебен ден, но изглежда всички имаха с кого да седнат, освен Кали.

Тя стисна дръжката на своята кутия за обяд и се приближи до една от масите. „Може ли да седна до вас?“ – попита Кали.

Едно момиче с дълга кестенява плитка я погледна. Тя се намръщи и поклати глава. „Не. Заето е“ – каза тя.

„Добре“. Кали отиде до друго свободно място и сложи кутията си на него.

„Не можеш да седнеш тук! Това място го паза за друг“ – каза едно момче с тениска на

зелени райета. Той бутна кутията за обяд на Кали на земята. Приятелите му се разсмяха.

Кали се наведе и вдигна кутията си. Тя прекоси столовата и седна на една празна маса. Видя едно момче от нейния квартал и се опита да му махне, но той погледна на другата страна. Кали се намръщи. Защо никой не искаше да бъде неин приятел?

Кали погледна надолу към храната си. Вече не ѝ се ядеше. Тя избърса очи, затвори кутията за обяд и излезе навън.

Всички вече играеха с приятелите си. Кали седна сама на една пейка и гледаше как другите деца се забавляваха без нея. След това Кали забеляза едно момче на нейните години да седи само на тревата. Беше облечен с изцапана жълта тениска и косата му стърчеше.

Кали отмести поглед. Тя видя как група момичета от класа ѝ играят на форскуеър. Искаше ѝ се да я поканят да играе с тях.

Кали погледна отново момчето. То гледаше надолу и скубеше тревата до краката си. Кали си спомни нещо, което мама ѝ казваше понякога: *Търси самотните деца.*

Кали се намръщи. Тя също беше самотна. Никой не се опитваше да бъде *неин* приятел!

Но след това, Кали си спомни за кръщението си миналата година. Тя обеща да се вслушва в Светия Дух. Може би Светият Дух се опитваше да ѝ помогне да си спомни това, което ѝ беше казала мама. Може би Светият Дух се опитваше да ѝ каже да играе с момчето в жълтата тениска.

Кали въздъхна и стана. Усети топлина в сърцето си. Тя отиде при момчето и седна до него в тревата.

„Здравей“ – каза тя.

„Здравей“ – измърмори той.

„Кой е любимият ти цвят?“

„Ами... зеленият“.

„Хубав цвят. Аз обичам розовия“ – каза Кали.

„Имаш ли любимо животно?“

Момчето изправи гръб и я погледна. „Да. Много ми харесват динозаврите“.

„А, и на мен. Трицератопсите са ми любими“.

Момчето се усмихна.

След това звънеца би. Кали стана и махна за довиждане на момчето. Тя се усмихваше, докато се връщаше в класната стая сама. Тя може да нямаше най-добър приятел, но се чувстваше щастлива, че беше направила голямото междучасие по-приятно за момчето. ●

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

Много бързах, за да отида на училище. Но усетих подтик да взема един пакет с чипс от вкъщи. След обяда приятелят ми Дрю ме погледна някак тъжно. Попитах го какъв е проблемът. Той каза, че е забравил обяда си. Спомних си за чипса и му го дадох. Дрю отговори: „Това е най-милото нещо, което някой е правил за мен в училище“.

Дърам М., 11 г., Юта, САЩ

